

1. _____ ורד

2. המוקד להגנת הפרט

ע"י ב"כ עוה"ד גיל גן-מור ואח'

רח' אבו עוביידה 4, ירושלים

טל: 6283555, פקס: 6276317

העותרים

נ ג ד

1. מפקד כוחות צה"ל באיו"ש

2. מפקד כוחות צה"ל באזח"ע

על ידי פרקליטות המדינה

משרד המשפטים, ירושלים

המשיבים

כתב תשובה מטעם המשיבים

בהתאם לצו-על-תנאי שיצא מלפני בית המשפט הנכבד מתכבדים המשיבים להגיש כתב תשובה מטעמם, כדלקמן:

1. עניינה של העתירה בבקשת העותר, אשר הוחזק במעצר מנהלי ושחרר בעזה - מקום מגוריו הרשום, כי יינתן לו לשוב לגנין, שם התגורר עד למעצרו בידי כוחות צה"ל.

2. כבר בפתח הדברים יטענו המשיבים כי **התנגדותם למעברו של העותר, שמקום מגוריו הרשום הינו עזה, לג'נין נובעת ממידע מודיעיני הקיים בעניינו ממנו עולה כי העותר עסק בפעילות טרור צבאית. כן התקבל מידע עדכני המלמד כי העותר עוזר עוסק בפעילות טרור**. המשיבים יטענו כי התרת מעברו של העותר לגנין, עלולה לסכן את ביטחון האזור, את ביטחון המדינה ואת שלום הציבור. אכן, גם בעזה קיים סיכון מן העותר, אולם בהתחשב ביכולת המוגבלת מאד של חדירת מפגעים מעזה לישראל, כפי שהוכח בשנים האחרונות, הסיכון הנשקף מהיותו של העותר, שהינו, כאמור, תושב עזה במענו הרשום, קטן באופן משמעותי מזה הנשקף ממנו בהיותו באיו"ש לשם הוא העתיק את מקום מגוריו בלא אישור ושלא כדין.

3. המשיבים יטענו כי דין העתירה להידחות בהעדר עילה להתערבות בית המשפט הנכבד בהחלטת המשיבים בעניינו של העותר.
4. עתה יבקשו המשיבים לפרט בדבר העובדות הצריכות לעניין, בדבר התשתית המשפטית ובדבר הטעמים המצדיקים את דחייתה של העתירה.

עיקרי העובדות הצריכות לעניין:

5. העותר מס' 1 (להלן העותר) הינו פלסטיני תושב רצועת עזה, אשר נולד בשנת 1985 בלבנון.
6. בשנת 1994 הותרה כניסת העותר, שהיה קטין אז, ומשפחתו שהיו תושבי לבנון, מלבנון לאזור חבל עזה, נוכח היות אבי העותר נושא משרה במנגנון ביטחון פלסטיני. לפי הנטען בעתירה, העתיקה משפחת העותר (ובכלל זה גם העותר) את מקום מגוריה לגיין בשנת 1996.
7. יודגש, כי במהלך השנים שחלפו מאז שנת 1996, לא ביקש העותר (ואף בני משפחתו לא עשו כן) מהמשיבים להתיר את שהייתו באוי"ש ולפיכך העתקת מגוריו אז והמשך שהייתו באוי"ש נעשו בלא היתר. כן יצוין, כי אף בוועד הפלסטיני שמחזיק העותר רשום הוא כתושב עזה.
8. לאחר שהצטבר בידי גורמי הביטחון מידע מודיעיני המלמד כי העותר עסק בפעילות טרור צבאית, הוא נעצר ביום 1.6.04, ולאחר שנבחן עניינו הוחלט על מעצרו המנהלי.
9. ביום 21.2.05 שוחרר העותר ממעצרו במסגרת מחווה מדינית במסגרתה שחררה ישראל 500 אסירים ועצירים פלסטיניים. ממעצרו שוחרר העותר למענו הרשום במרשם האוכלוסין הפלסטיני – רצועת עזה.

התשתית המשפטית:

10. עתה יבקשו המשיבים לפרט בדבר התשתית המשפטית העומדת בבסיס עמדתם לפיה דין העתירה להידחות.

סמכות המפקד הצבאי של אזור יהודה והשומרון:

11. עם כניסת צה"ל לאזור יהודה והשומרון ולאזור חבל עזה, בשנת 1967, הוכרזו שטחים אלו כשטחים סגורים. אשר הכניסה אליהם והיציאה מהם טעונות היתר מאת מפקד כוחות צה"ל באזור, וזאת על פי צו בדבר סגירת האזור (אזור חבל עזה) (מס' 144), התשכ"ח – 1968, וצו בדבר שטחים סגורים (אזור הגדה המערבית) (מס' 34), תשכ"ז – 1967.

12. לאחר הכרזת שטחי עזה ואיו"ש כשטחים סגורים ניתן לתושבי עזה, שהחזיקו היתר ליציאה מאזח"ע, היתר כניסה כללי לאיו"ש, וזאת מכוח היתר כניסה כללי (תושבי אזורים מוחזקים) (מס' 5) (יהודה והשומרון), תש"לב – 1972. במקביל הוצא היתר יציאה כללי מאזח"ע המתיר לתושבי אזח"ע לצאת את אזח"ע בכפוף לתנאים מסוימים (היתר יציאה כללי (רצועת עזה) (מס' 2), תש"לב – 1972).

13. היתר כניסה כללי זה הותלה בהוראה בדבר התלית היתר כניסה כללי (תושבי אזורים מוחזקים) (מס' 5) (הוראת שעה) (יהודה והשומרון), התשמ"ח – 1988. **הוראה מתלה זו, האוסרת על תושבי עזה להיכנס לאיו"ש ולשהות שם ללא היתר אישי ממפקד צבאי או מטעמו, עומדת בתוקף עד היום.**

14. מן האמור לעיל עולה כי בהתאם לתחיקת הביטחון השוררת, אזור יהודה והשומרון הינו שטח סגור אשר הכניסה אליו והיציאה ממנו אסורות אלא **בהיתר פרטני** של מפקד כוחות צה"ל באזור או מי שהוסמך על ידו.

15. בעניין זה ר' גם סעיף 90 לצו בדבר הוראות בטחון (יהודה ושומרון) (מס' 378), תש"ל – 1970). הוראה זו מלמדת, כי לכל חייל, שוטר או רשות מוסמכת באזור שנתמנתה לכך, קיימת סמכות להוציא תושב אזור חבל עזה השוהה באזור יהודה והשומרון שלא בהיתר אל מחוץ לגבולות האזור.

16. בכל הנוגע לרצועת עזה, הרי שכידוע, במהלך החודשים אוגוסט-ספטמבר 2005 יישמה מדינת ישראל את התוכנית להתנתקות מאזור חבל עזה. עם השלמת התכנית ולאחר יציאת אחרון חיילי צה"ל את הרצועה, ביום 12.9.05, הוצא מנשר של מפקד כוחות צה"ל באזור המודיע על סיומו של הממשל הצבאי באזור.

מ/ש 1 (מצורף העתק המנשר ומסומן מ/ש 1).

17. קביעת אזור יהודה והשומרון (ובעבר גם אזור חבל עזה) כשטח סגור וממילא גם השיקולים בדבר התרת כניסה, שהייה ויציאה מן האזור וממנו, יסודם, בין היתר, בשיקולי בטחון, היינו חשש לקיום סיכון בטחוני העלול להיגרם כתוצאה ממתן אפשרות של כניסה חופשית לאזור ויציאה חופשית ממנו, העלולים להיות מנוצלים לקיום קשרים עם ארגונים עוינים למטרות שונות (אימונים צבאיים, גיוס, העברת מידע, פקודות, משימות, אמלי"ח וכיו"ב) ולביצוע פעילות טרור.

18. במסגרת הפעלת שיקול הדעת של המפקד הצבאי בכל הנוגע להתרת כניסה לאזור, שהייה בו ויציאה ממנו, הוא מצווה לשקול את מידת הסיכון הביטחוני הכרוך בהיענות לבקשה, כולה או מקצתה, וזאת על מנת למנוע מן המבקשים ניצול לרעה של חופש התנועה מהאזור אל מחוץ לו ובחזרה. כן מצווה הוא לשקול את אינטרס העל החיוני של שמירת

ביטחון האזור מחד גיסא, ורצונו של תושב האזור לצאת את האזור לצורך זה או אחר, מאידך גיסא.

19. ביום 28.9.95 נחתם בווינגטון הסכם הביניים הישראלי - פלסטיני בדבר הגדה המערבית ורצועת עזה (להלן - הסכם הביניים) בין מדינת ישראל לבין אש"ף. הסכם הביניים קובע, בין השאר, הוראות בדבר העברת סמכויות מסוימות כמפורט שם מן המפקד הצבאי אל הרשות הפלסטינית.

שיקולי הביטחון תופסים מקום נכבד בכל ההסכמים המדיניים עם הרשות הפלסטינית ושזורים כחוט השני בנוסחי ההסכמים האמורים. ההסכמים כולם כפופים לעקרון לפיו יש למדינת ישראל אחריות ביטחונית כוללת למעטפת של האזור ולמעברים לישראל מסורה האחריות להגנה מפני איומי חוץ וכן האחריות הכוללת לביטחונם של הישראלים ולביטחון אותם האזורים שנותרו נתונים בתפיסה לוחמתית.

הנה כי כן, גם על פי הסכם הביניים וגם על פי הוראות הדין התקף באזור (תחיקת הביטחון) נותרה בידי מפקד כוחות צה"ל באזור יהודה והשומרון, הסמכות למנוע כניסה ויציאה של תושבים לאזור ומהאזור, מטעמי ביטחון, ולא חל שינוי בעצם קיומה של הסמכות האמורה.

20. נוכח האמור לעיל, המשיבים מופקדים על שמירת הביטחון באזור ובכל המעברים (חיצוניים ופנימיים) והללו נותרו בהתאם להסכם באחריות ביטחונית ישראלית, הכוללת את הסמכות למנוע את הכניסה לאזור יהודה והשומרון של מי שאינו תושב אזור זה.

21. יצוין, כי במהלך השנים דן בית משפט נכבד זה בעתירות רבות שעניינן בסמכות המפקד הצבאי למנוע כניסה ויציאה מתחומי האזור. בפסיקה זו אישר בית המשפט הנכבד, פעם אחר פעם, את תוקפה המשפטי של תחיקת הביטחון, תוך אישור השיקולים הביטחוניים ששוקלים המפקדים הצבאיים באזור בעת החלטתם על תנועת תושבים אל מחוץ לאזור או לתוכו.

ר' לדוגמא בג"צ 9293/01 חה"כ מוחמד ברקה נ' שר הביטחון, פ"ד נו(2), 509, עמ' 515-516, כדלקמן:

"בצו בדבר סגירת האזור (אזור חבל עזה) (מס' 144), התשכ"ח-1968, שהוצא על ידי מפקד כוחות צה"ל באזור, נקבע כי לשם "קיום הממשל התקין והביטחון באזור", "האזור כולו יהיה שטח סגור" (סעיף 1 לצו). כן נקבע, כי:

"לא ייכנס אדם לאזור ולא יצא ממנו, אלא ברישיון ממנו או ממי שיוסמך לכך בכתב על ידי, או בהתאם להוראותיו

של היתר כללי שיוצא על ידי... אכן, אין חולק בעתירה
שבפנינו אודות סמכותו של מפקד האזור להוציא צווים
מעין אלה או למנוע כניסה ויציאה מתחומי השטח
הסגור." (ההדגשה הוספה)

22. כן ר' בג"צ 709/88 _____ טייב נ' ראש המנהל האזרחי, תק-על 88(3), 138, עמ' 139, כדלקמן:

"כבר נאמר על כך בבית משפט זה (בג"ץ 66/80, לא פורסם): "לא ראינו מקום להתערבותו של בית משפט זה בשיקול דעתו של מפקד האזור. כאשר בוחנת רשות מנהלית בשטח המינהל הצבאי בקשה ליציאה מן האזור או לכניסה לתוכו, רשאית היא לשוות לנגד עיניה את הסיכונים הביטחוניים הכרוכים בהיענות לבקשה. לצורך כך די בחשד סביר כדי לשמש בסיס לסירוב להענקת רישיון ואין זה תנאי מוקדם להפעלת הסמכות כי יהיה בפני הרשות, אותה שעה, תומר ראיות אשר יכול היה לבסס הרשעה בדין בבית משפט. המשיב מופקד על שלומו ובטחונו של האזור וספק בעניין כשרותו ואמינותו של העותר בכל הנוגע לקשריו עם מחבלים יכול להטות את כפות המאזניים לרעתו כאשר מדובר על היתר לתנועה חופשית אל מקומות היכולים לשמש למפגש עם שליחים של ארגוני הטרור. אין לכן לומר כלל ועיקר כי השיקולים שהובאו בחשבון במקרה דנן אינם בגדר שיקולים ענייניים, או כי דרושה הייתה מידת הוכחה רבה יותר לצורך הכרעה מנהלית מן הסוג שנדון כאן".

(ההדגשה הוספה)

23. מן האמור לעיל עולה, כי בית המשפט הנכבד קבע במפורש שכאשר בוחנת רשות מנהלית באזור בקשה ליציאה מן האזור או לכניסה לתוכו, רשאית היא לשוות נגד עיניה את הסיכונים הביטחוניים הכרוכים בהיענות לבקשה.

24. נוכח האמור לעיל, עמדת המשיבים הינה כי המפקד הצבאי הוא המופקד על הביטחון והסדר הציבורי באזור ובכל המעברים וכי בהתאם לכך יש לו הסמכות למנוע או לאשר יציאה או כניסה לאזור יהודה והשומרון (ומקל וחומר – כניסה לצורך השתקעות דרך קבע של מי שהינו פעיל טרור), והדברים מקבלים משנה תוקף בנסיבות הזמן והמקום, ועל אחת כמה וכמה כשמדובר במי שעלול לסכן את ביטחון האזור ואת ביטחון המדינה בפעילותו.

25. עוד יצוין בהקשר זה כי ככלל, נהג בעבר המפקד הצבאי לאשר ביקורים זמניים של תושבי עזה באיו"ש, כאשר לא היתה מניעה ביטחונית לכך. ואולם, ביקורים אלה הוגבלו בזמן בהתאם למטרת ההיתר או למשך תוקפו. מכל מקום, כאשר הוטל סגר באזור, היתה משמעות הדבר התליית כלל ההיתרים, למעט חריגים שנקבעו, כך שמחזיקי ההיתרים נדרשו לשוב לאלתר לאזור ממנו הגיעו.

העתקת מקום מגורים מעזה לאיו"ש:

26. כמפורט לעיל, שטח איו"ש הוכרז שטח צבאי סגור. לפיכך, כל מי שאינו תושב קבוע באיו"ש נדרש לקבל היתר לכניסה ושהייה באזור. בהתאם לכך, אף העתקת מקום המגורים באופן קבוע מעזה לאיו"ש מחייבת את אישור מפקד כוחות צה"ל באיו"ש.

27. אשר על כן, מי שהותרה כניסתם לאיו"ש וביקשו להעתיק את מקום מגוריהם באופן קבוע לתחומי איו"ש נדרשו לקבל את אישור המשיבים לכך, ורק לאחר שניתן אישור זה, התגבשה, למעשה, העתקת מקום המגורים, והשהייה הקבועה באיו"ש הפכה לחוקית.

28. כמפורט לעיל, תוקפו של היתר מעבר שניתן למי שאינם תושבי איו"ש ואשר המפקד הצבאי החליט לאשר את **ביקורם באיו"ש לצורך מטרה זו או אחרת**, פג בתום תוקף ההיתר, או כאשר מומשה המטרה שלשמה ניתן ההיתר וכן כאשר הוטל סגר. במועד זה נדרש התושב שהחזיק בהיתר לשוב לאזור שממנו הגיע ושהותו באיו"ש לא הותרה עוד. **ביטול היתר המעבר לא חל כמונח על מי שהמפקד הצבאי אישר את העתקת מקום מגוריו לאיו"ש, שאז הפך הוא לתושב קבוע באיו"ש והדבר נרשם אף במרשם האוכלוסין של האזור.**

29. אף הסכם הביניים לא שינה מצב עניינים זה. הסכם הביניים עוגן בתחיקת האזור במנשר בדבר ישום הסכם הביניים (יהודה ושומרון) (מס' 7), התשנ"ו – 1995.

סעיף 6 למנשר קובע, כי מפקד כוחות צה"ל באזור יוסיף להיות בעל כוחות ותחומי אחריות, בין היתר, בתחומי האחריות שלא הועברו למועצה. **עוד קובע סעיף 6 למנשר כי קביעת מפקד כוחות צה"ל כי כוחות ותחומי אחריות מוסיפים להיות בידו תהיה מכרעת לעניין זה.**

30. הסכם הביניים אינו מתייחס באופן ישיר לשאלת המעבר בין האזורים לצורך השתקעות (יש התייחסות לצד הטכני של המעבר בין עזה לאיו"ש, קרי המעבר הבטוח). פרשנות המפקד הצבאי את ההסכם היתה והינה כי הסמכות לאשר השתקעות קבע באיו"ש נתונה בידיו, כפי שהיה טרם כניסת הסכם הביניים לתוקף. פרשנות זו הוצגה לצד הפלסטיני מייד עם יישום ההסכם וכך פעלו הצדדים באופן שוטף עד ספטמבר 2000. בכל אותן שנים נהגה ישראל לאשר, בהתאם לבקשות שהועברו מטעם הרשות הפלסטינית, ובהעדר מניעה ביטחונית, העתקת מקום מגורים והשתקעות באיו"ש. במקרים בהם היתה מניעה

ביטחוניית לא אישרה מדינת ישראל את העתקת מקום מגורים ואת ההשתקעות באיו"ש.

כמו כן, בספטמבר 2000, נוכח פרוץ האירועים הביטחוניים, הפסיקה ישראל לאשר מעבר של פלסטינים מעזה לאיו"ש וכן העתקת מקום מגורים לאיו"ש. יצוין, כי במהלך השנה האחרונה החלה ישראל לאשר מעבר במקרים חריגים והומניטריים.

31. אשר על כן, דרישת המשיבים כי העתקת מקום מגורים מעזה לאיו"ש תיעשה רק באישורם איננה דרישה חדשה. כך נהגי המשיבים מזה שנים, לפני כינון הסכם הביניים, ואף לאחר כינונו של הסכם זה, בתיאום עם הרשות הפלסטינית.

32. בהקשר זה יובהר, כי שיקולי הביטחון שהינם רלוונטיים עד מאד להחלטת המפקד הצבאי בדבר היתר כניסה לאיו"ש, כפי שפורט בהרחבה לעיל, הינם משמעותיים על אחת כמה וכמה כאשר מדובר **בקשה להשתקעות קבע באיו"ש**. לפיכך, טרם אישור בקשה להעתקת מקום מגורים לאיו"ש בוחן המפקד הצבאי, בין היתר, אף שאלת קיומה של מניעה ביטחוניית.

33. נוכח האמור לעיל, אין כל פגם בעמדת המשיבים שלפיה נדרש אישורם להעתקת מקום מגורים מעזה לאיו"ש, וכי בלא אישור זה ההשתקעות באיו"ש הינה שלא כדין. המשיבים מוסמכים לאשר או לסרב לאשר העתקת מקום מגורים, וסמכות זו אף הופעלה במשך השנים שקדמו להסכם הביניים עם הרשות הפלסטינית ובמשך השנים שמאז כינונו של הסכם הביניים בתיאום עם הצד הפלסטיני, כמפורט לעיל.

ביטול הממשל הצבאי ברצועת עזה:

34. כפי שצוין לעיל, ביום 12.9.05, ולאחר שעזב אחרון חיילי צה"ל את רצועת עזה, בוטל הממשל הצבאי ששרר ברצועת עזה מאז שנת 1967, והשליטה ברצועת עזה עברה לידי המועצה הפלסטינית (ר' מש/1).

35. חלק ניכר מטיעוני העותרים מושתת על עמדתם לפיה איו"ש ורצועת עזה הן יחידה טריטוריאלית אחת, ולפיכך יש להתייחס לשני האזורים כאל שטח אחד. על כן, לשיטתם של העותרים תושב עזה כלל אינו נזקק להיתר לשם מעבר לאיו"ש או השתקעות שם. לטיעונים אלו לא היה מקום אף לפני יישומה של תכנית ההתנתקות, אולם עתה, משהשתנה המצב המשפטי ברצועת עזה בצורה מהותית, ברי כי טיעונים אלה של העותרים ודאי אינם תקפים עוד, כך שאין הם מצביעים על עילה כלשהי המצדיקה התערבות בהחלטת המשיבים שלא לאפשר את שהותו של העותר שהינו תושב עזה, באיו"ש, מכוח קל וחומר.

36. משעזבו חיילי צה"ל כליל את רצועת עזה, אך מתחזקת עמדת המשיבים לעניין העדר זכות קנויה למעבר, לשהייה ולהשתקעות בשטח הנתון לשליטה ישראלית – אם שטח מדינת ישראל, דרכו מבקש העותר לעבור, ואם שטח אזור יהודה והשומרון, שטח סגור מכוח צו של המפקד הצבאי. אכן, גם כיום קיימת זיקה בין רצועת עזה לאזור יהודה והשומרון, אשר גם היא נלקחת בחשבון במסגרת החלטת המשיבים, אולם זיקה זו אין בה כדי להקנות זכות לתושבי עזה להיכנס לשטחי איו"ש ולהשתקע בהם.

37. עוד יצוין, כי כיום, לאחר העברת השליטה על רצועת עזה לרשות הפלסטינית אין ישראל שולטת עוד במעבר רפיח, ולפיכך אין היא שולטת עוד על כניסה של אנשים וכן אמצעים כאלה ואחרים לעזה. קבלת טענה ולפיה אין ישראל רשאית למנוע מעבר לאיו"ש והשתקעות שם רבונה הסירונית מרחוקי לרח, רממשור הרינטוחווי והמדיווי ראחד

38. בנסיבות הללו, סבורים המשיבים כי למפקד הצבאי של אזור יהודה והשומרון נתון שיקול דעת רחב בהחלטה על מתן כניסה לאלו שאינם תושבי אזור יהודה והשומרון הרשומים לשטח האזור. הדברים נכונים מכוח קל וחומר, כאשר מדובר בבקשה להשתקעות באיו"ש וכאשר בהיענות לבקשה טמון סיכון ביטחוני לביטחון האזור והמדינה.

לטעמם של המשיבים, ביטול הממשל הצבאי ברצועת עזה, אך מחזק את טענתם לפיה לא מוטלת עליהם כל חובה על פי תחיקת הביטחון, הדין הישראלי ועל פי כללי המשפט הבינלאומי ליתן היתרי כניסה או שהייה לתושבי רצועת עזה, שמקום מושבם הרשום בשטח שאינו מצוי בשליטה צבאית ישראלית, לשטח אזור יהודה והשומרון, שטח סגור המוחזק בתפיסה לוחמתית על ידי מדינת ישראל והאחריות לביטחון ולסדר בו נתונה למפקד הצבאי.

סוגיית העתקת מקום מגורים מעזה לאיו"ש הינה סוגיה מדינית:

39. המשיבים יטענו כי סוגיית העתקת מקום המגורים משטח רצועת עזה לאזור יהודה והשומרון הינה סוגיה מדינית, המהווה חלק ממערכת היחסים המדינית בין ישראל לרשות הפלסטינית. בנסיבות אלו, ודאי על רקע נסיבות הזמן והמקום, אין עילה להתערבותו של בית המשפט הנכבד בה.

40. עניינים שונים הנוגעים לשאלות של מרשם אוכלוסין באזור יהודה והשומרון (רישיונות ביקור לזרים, שינוי מען לאזור, מעבר תושבים מאזור יהודה והשומרון לרצועת עזה וכו'), הינם עניינים הנדונים במסגרת משא ונותן בין הרשות הפלסטינית לצד הישראלי. כך, בין היתר, ניתנו לפני מספר תודשים הקלות מסוימות במתן רישיונות ביקור לזרים המבקשים להיכנס לאזור יהודה והשומרון (לצורך ביקור קרובי משפחה, עניינים עסקיים וכו') ואף ניתנו הקלות נוספות, לרבות בסוגיות של העתקת מקום מגורים מעזה לאיו"ש.

במקביל, בעקבות ביטול הממשל הצבאי ברצועת עזה, התקיימו דיונים מדיניים בין הרשות הפלסטינית וישראל בהשתתפות גורמים נוספים ובראשם הממשל האמריקאי, באשר לסוגיות שונות הנוגעות למערכת היחסים בין הצדדים. בין היתר, נערכו דיונים בכל הנוגע לסוגיית המעברים לרצועת עזה וממנה. בהקשר זה יוער, כי במסגרת המשא והמתן שהתקיים על מעבר של שיירות בין עזה לאיו"ש הוסכם גם על דעת הצד הפלסטיני כי היתרי המעבר לאיו"ש יהיו לזמן מוגבל. מן האמור לעיל עולה כי גם הפלסטינים מכירים בסמכות ישראל בעניין זה.

לא למותר לציין, כי המצב הביטחוני ברצועת עזה ופעילות ארגוני הטרור שם עיכבו התקדמות פוטנציאלית של המגעים.

41. כמו כן, כיום, בעקבות תוצאות הבחירות למועצה המחוקקת של הרשות הפלסטינית והישגיה של תנועת חמא"ס בבחירות אלה, ברי כי ארגוני הטרור שולבו וישולבו במנגנוני השלטון בתחומי הרשות הפלסטינית. לאחר הבחירות למועצה המחוקקת ברשות הפלסטינית, נמצאת תנועת החמא"ס בלב ליבם של מנגנוני הרשות הפלסטינית, ותוך שהיא זוכה לתמיכה ציבורית רחבה ביותר. בעקבות הישגי ארגון החמא"ס בבחירות, יש להניח וניתן לצפות כי היקף הייצוג ומידת השליטה של ארגון החמא"ס בכלל המנגנונים ושלטונם יהא בהתאם, קרי- בהתאם לכוחו הפוליטי ולשיעור התמיכה לה זכה בקרב הציבור הפלסטיני.

42. לתוצאות הבחירות למועצה המחוקקת של הרשות הפלסטינית, בהן זכה ארגון החמא"ס לתמיכה רחבה בקרב האוכלוסייה הפלסטינית האזרחית, ישנה אף השפעה רבה על עמדת הדרג המדיני ביחס לסוגיות השונות העומדות במוקד המגעים בין הצדדים, ובכלל זאת מכלול הסוגיות האזרחיות, ובהן הסוגיה הכללית של העתקת מקום מגורים מעזה לאיו"ש.

43. בנסיבות הללו, כאשר שאלת מעבר תושבים מרצועת עזה, המצויה בשליטה פלסטינית מלאה, לאזור יהודה והשומרון, שטח הנתון לתפיסה לוחמתית, הינה **שאלה מדינית המצויה במסגרת הדיונים המדיניים שהתקיימו עד לאחרונה בין הצדדים**, סבורים המשיבים כי אין מקום להתערבות בית המשפט הנכבד בעניינים אלו הנוגעים בטבורם ליחסי החוץ של מדינת ישראל, אשר אופן ניהולם הינו פררוגטיבה של ממשלת ישראל.

44. באשר להתערבות בית המשפט הנכבד בסוגיות בעלות אופי מדיני מובהק, ר' בג"צ 4395/00 מטה מותקפי הטרור נ' ממשלת ישראל, תק-על 2000(2), 2243, שם דחה בית המשפט הנכבד עתירה שהוגשה נגד החלטתה המדינית של ישראל להורות על שחרור אסירים פלסטיניים במסגרת מחווה מדינית, וקבע, כדלקמן:

" על פי פסיקתו העקבית של בית משפט זה, לא יתערב בית המשפט בהחלטות ממשלה בעלות אופי

**מדיני מובהק, לרבות החלטות בדוגמת החלטת
הוועדה".**

45. כן ר', בשינויים המחויבים, את פסקי הדין הרבים של בית משפט נכבד זה בהם מצא שלא להתערב במדיניות ישראל, בכל הנוגע לקבלת בקשות לרישיונות ביקור ולאיחוד משפחות באזורים הנתונים לשליטה צבאית ישראלית, מכיוון שהעניין מהווה חלק ממערכת היחסים המדינית בין ישראל לבין הרשות הפלסטינית, והשאלות הן שאלות מדיניות. בין היתר, ראו בעניין זה פסק דינה של כב' השופטת דורנר בבג"צ 8012/98 עתר נ' ראש ממשלת ישראל, תקדין (1)99 (494). בג"צ 2231/03 אלשלאדה נ' מפקד חטיבת בנימין, ובג"צ 5957/02 אעתדאל נ' מפקד חטיבת בנימין ועוד.
46. נוכח כל האמור לעיל, סבורים המשיגים כי דין העתירה להידחות כבר כיוון שהסוגיה העולה בעתירה, סוגיית העתקת מקום המגורים מעזה לאוי"ש, הינה סוגיה מדינית המהווה חלק ממערכת היחסים בין ישראל לרשות הפלסטינית, ואינה מקימה עילה להתערבות בית המשפט בה.
47. יוער, כי סוגיה זו נבחנת ותיבחן מעת לעת, בהתאם למצב הביטחוני ולטיב היחסים המדיניים בין הצדדים. לטעמם של המשיבים, אין מקום כי בית המשפט הנכבד יורה למשיבים לאפשר את העתקת מקום מגוריו של העותר ורבים אחרים כמותו לאזור יחודה והשומרון, טרם השתכנעו גורמי הביטחון והגורמים המדיניים, כי הדבר עולה בקנה אחד עם האינטרסים המדיניים והביטחוניים של מדינת ישראל.

הסיכון הביטחוני:

48. עמדת המשיבים הינה כי דין טענתם הכללית של העותרים ולפיה יש להתיר מעבר חופשי בין עזה ואוי"ש בלא כל שיקול דעת מצד ישראל בשאלה אם להתיר או לאסור את המעבר, וכן כי יש להתיר העתקת מקום מגורים בין עזה לאוי"ש בלא כל צורך באישור ישראל, להידחות אף נוכח הסיכון הביטחוני הטמון לאזור ולמדינת ישראל, במידה ותתקבל טענת העותרים.
- לטעמם של המשיבים, אין כל הצדקה לכך שמדינת ישראל תיטול על עצמה סיכונים מסוג זה. הדברים במיוחד נכונים, נוכח המצב הביטחוני-מדיני השורר לעת הזו בפרט.
49. כידוע, מאז ספטמבר 2000, מתנהל נגד מדינת ישראל, אזרחיה ותושביה עימות מזוין. במסגרת העימות מבוצעים על ידי הצד הפלסטיני על מגננו ווארגונו השונים פיגועים נגד החיים, הגוף והרכוש של אזרחים ותושבים ישראלים חפים מפשע, ובהם זקנים וילדים, גברים ונשים.

50. נוכח היותה של רצועת עזה שטח נפרד, המתוחם על ידי גדר ונוכת מאמצי גורמי הביטחון, מתקשים ארגוני הטרור לשלח מפגעים מתוך הרצועה לעבר ישראל, לשם ביצוע פיגועים ופעולות נוספות שיש בהם לטנן און ניטוון מזו ינונ ישו אל ותושביה.

יחד עם זאת, בשטח הרצועה קיימת תשתית טרור ענפה, אשר משקיעה מאמץ רב במציאת דרכים שונות ומשונות, להוצאת תשתית טרור אנושית מהאזור, וזאת לשם ביצוע פעולות אשר יש בהן לסכן את ביטחון המדינה ותושביה – אם בפעילויות מודיעין והכנה ואם בפעילויות טרור של עצמן.

בין היתר, עושים ארגוני הטרור מאמץ לפגוע במדינת ישראל באמצעות ירי טילים תלולי מסלול, חפירת מנחרות וכניסה לישראל דרך ארצות אחרות (למשל. יציאת גורמי טרור מרצועת עזה למצרים ומשם לישראל).

51. הדברים האמורים לעיל היו נכונים במידה רבה אף טרם ביטול הממשל הצבאי ויציאת צה"ל מרצועת עזה, אך בוודאי נכונים הם ביתר שאת לאחר יציאת כוחות צה"ל מהרצועה.

52. טרם יציאת כוחות צה"ל מרצועת עזה, הופנה חלק ממשאבי ארגוני הטרור ברצועה לפעילות כנגד כוחות צה"ל והמתישבים היהודים ברצועה. לאחר ביטול הממשל הצבאי, שמו ארגוני הטרור למטרה לפגוע בתושבי מדינת ישראל, בכל דרך אפשרית.

הערכת גורמי הביטחון הינה כי בעקבות ביטול הממשל הצבאי בעזה ינסו ארגוני הטרור להעביר חלק ניכר מפעילות הטרור כוגד מדינת ישראל, לאזור יהודה והשומרון. לשם כך, צפוי כי יעשה מאמץ להעביר ידע, טכנולוגיה ותשתית אנושית, מרצועת עזה לאזור יהודה והשומרון, בכדי לחזק את תשתית הטרור באזור יהודה והשומרון, אשר ספגה מהלומות לא מעטות נוכח פעילות גורמי הביטחון הישראליים.

53. המשיבים יבקשו להמשיך ולטעון, כי מתן היתר למעבר לאזור יהודה והשומרון, מאפשר למעשה, כמעט באופן מלא, מעבר לתוך מדינת ישראל. זה היינו: נוכח העובדה כי איזור יהודה והשומרון אינו איזור מתוחם, כדוגמת רצועת עזה, ונוכח גודלו, קיים קושי של ממש, לגורמי הביטחון לפקח באופן הדוק על כניסת אנשים לתחומי מדינת ישראל, כך שלמעשה, ללא מידע מודיעיני ספציפי, יכול מפגע (או כל אדם אשר המעוניין לבצע פעילות שיש בה לסכן את ביטחון המדינה) לעבור לתחומי מדינת ישראל מאזור יהודה ושומרון בקלות יחסית.

לעניין זה ראו, בשינויים המחויבים, את החלטת בית המשפט הנכבד בבג"צ 10735/03 - אלנבאהין נ' שירות בתי הסוהר בית סוהר דקל בבאר שבע, תק-על

"העותר עומד לסיים עונש מאסר בפועל. הוא מבקש כי עם סיום מאסרו הוא יגורש לאזור יהודה והשומרון ולא לעזה. מהחומר שלפנינו עולה, כי מקום מגוריו הוא בעזה. כן נמסר לנו כי שחרורו לאזור יהודה והשומרון עלול לסכן את שלום הציבור, וזאת לנוכח העובדה כי המעבר מאזור יהודה והשומרון לתחומי ישראל הוא קל יותר מן המעבר מעזה לישראל. על רקע נתונים אלה, הודיע לנו המשיב כי העותר יגורש, בתום ריצוי עונשו, לעזה. בהחלטה זו אין בידינו להתערב. העתירה נדחת."

54. נוכח כל האמור לעיל, הערכת גורמי הביטחון היא, כי התרת מעבר חופשי בין עזה לאיו"ש בלא שיידרש כל אישור מטעם המפקד הצבאי לכך וכן התרת העתקת מקום מגורים מעזה לאיו"ש בלא צורך בקבלת אישור המפקד הצבאי, עלולה להיות מנוצלת על ידי תשתית הטרור הענפה ברצועת עזה כאמצעי למימוש רצונם העז של ארגוני הטרור לביצוע פעולות שיש בהן לסכן את ביטחון המדינה - רצון אותו הם מתקשים לממש מתוך רצועת עזה עצמה, כיום.

אשר על כן, אף נוכח הסיכון הביטחוני הרב הנשקף מקבלת טענתם הכללית של העותרים בדבר העדר צורך באישור ישראל למעבר זמני בין עזה לאיו"ש וכן להשתקעות באיו"ש, ונוכח התוצאה הקשה שתהא לקבלת טענתם זו, סבורים המשיבים כי דין העתירה להידחות.

עמדת המשיבים בעניינו של העותר:

55. התנגדות המשיבים למעברו של העותר מעזה לג'נין ולהעתקת מקום מגוריו לג'נין נובעת ממידע מודיעיני הקיים בעניינו ממנו עולה כי העותר עסק בפעילות טרור צבאית בהיותו באזור ג'נין וכן מהמדיניות הכללית שלפיה מעבר בלתי מפקח בין עזה לאיו"ש מהווה סיכון ביטחוני. יצוין בהקשר זה כי גם אחד מאחיו של העותר, _____ ורד, מרצה כיום עונש מאסר של שש שנים, לאחר שהורשע בכך שבשתי הזדמנויות בשנת 2002 ירה ברובה קלצניקוב לעבר כוחות צה"ל.

עוד יודגש, כי בידי המשיבים מידע עדכני המלמד כי העותר ממשיך בפעילותו נגד מדינת ישראל. המשיבים יטענו כי התרת מעברו של העותר לג'נין, עלולה לסכן את ביטחון האזור כמו גם את ביטחון המדינה ואת שלום הציבור.

56. בהקשר זה וכמפורט לעיל, ראוי לציין כי המעבר מאיו"ש לישראל הינו קל משמעותית מן המעבר מעזה לישראל, ועל כן בהימצאותו של העותר באיו"ש טמון סיכון רב יותר לביטחון הציבור בישראל.

במידת הצורך, יציגו המשיבים את המידע המודיעיני הקיים בעניינו של העותר, לבית המשפט הנכבד, במעמד צד אחד ובדלתיים סגורות.

57. העתקת מקום מגוריו של העותר לגינן, ושהותו באיו"ש בעבר נעשו בלא היתר ובניגוד לדין החל באזור. **העותר ובני משפחתו לא ביקשו את אישור המשיבים להעתקת מקום מגוריהם לאיו"ש ואישור כזה אף לא ניתן.** ניסיון העותר, עתה, להפוך את הגלגל ולטעון כי משהתגורר הוא באיו"ש משך שנים שלא כדין יש להתיר לו להוסיף ולהתגורר במקום אינו ראוי, במיוחד נוכח המידע המודיעיני הקיים בעניינו.

58. עוד יבקשו המשיבים להבהיר כי אף בני משפחתו של העותר השהים בגינן רשומים במרשם האוכלוסין של האזור כתושבי עזה, ולפיכך אף עליהם לשוב למקום מגוריהם הרשום בעזה. באופן זה אף תימנע הפגיעה הנטענת בחיי המשפחה של העותר.

59. בנוסף, יבקשו המשיבים להבהיר כי מן האמור בעתירה עולה שאף בתיעוד שהונפק לעותר על ידי הרשות הפלסטינית מצוין כי העותר הינו תושב עזה ולא תושב איו"ש.

60. כאמור, ובהתאם לתחיקת הביטחון, להלכה הפסוקה וכן לכללי המשפט הבינלאומי, נוכח הכרזת האזורים כשטח סגור על פי תחיקת הביטחון, אין כל זכות מוקנית לחופש תנועה לאזור וממנו. אדרבא כניסה לשטח האזור והשתקעות באזור מסורות לשיקול דעתו של המפקד הצבאי או מי שהוא הסמיך לכך.

61. כפי שפורט לעיל, העותר, הרשום ברישומי המשיבים כתושב עזה, לא ביקש כי תאושר העתקת מקום מגוריו לאיו"ש. **שהייתו באזור יו"ש משך מספר שנים נעשתה ללא אישור ובלא היתר.** אף עתה אין המשיבים סבורים כי יש ליתן לעותר היתר כניסה לאיו"ש או כי יש לאשר העתקת מקום מגוריו לאיו"ש, זאת נוכח המידע הקיים בעניינו שאף הצדיק מעצרו המנהלי, ונוכח הסיכון לביטחון האזור ולביטחון המדינה הנשקף מן העותר.

62. לפיכך, סבורים המשיבים כי העותר אשר לא טרח במשך השנים שמאז 1996 לפנות אל רשויות הצבא בבקשה לאישור העתקת מקום מגוריו לאיו"ש, אינו יכול להלין אלא על עצמו, על שלאחר שחרורו מן המעצר והמנהלי הועבר למענו הרשום במרשם האוכלוסין הפלסטיני – עזה.

טענת העותרים בהתייחס לפסק הדין בפרשת עג'ורי:

63. טענתם העיקרית של העותרים הינה כי למשיב אין את הסמכות למנוע מעבר של פלסטינים מעזה לאיו"ש ומאיו"ש לעזה. העותרים טוענים כי נוכח האמור בפסק הדין בבג"צ 7015/02 עג'ורי ואח' נ' **מפקד כוחות צה"ל באיו"ש ואח' תק-על-2002(3), 1021,** העוסק בתיחום מקום מגורים, אין המפקד הצבאי מוסמך למנוע מעבר של פלסטיניים בין

עזה ואיו"ש, ובשל כך אין למשיבים סמכות למנוע את מעברו של העותר מעזה לאיו"ש. המשיבים יטענו כי דין טענת העותרים להידחות.

64. ראשית, כמתואר לעיל, דיני אזור יהודה והשומרון קובעים במפורש כי הכניסה לאזור יהודה והשומרון והיציאה ממנו תעשינה רק בהיתר מאת המפקד הצבאי. לפיכך, בהתאם להוראות תחיקת הביטחון באזור, יש למשיבים את הסמכות למנוע את מעברו של העותר, הרשום במרשם האוכלוסין של האזור כתושב עזה, לאיו"ש. פסק הדין בפרשת עגורי לא גרע כמלוא הנימה מסמכות זו – שכן הוא כלל לא דן בכך.

65. שנית, בית המשפט הנכבד אישר לא אחת עמדת המשיבים המונעת מעברם של תושבי עזה לאיו"ש במקרים בהם נמצא כי מעברם יסכן את הביטחון. בעניין זה ר' בג"צ 7960/04 אלראזי ואח' נ' מפקד כוחות צה"ל - חבל עזה, תק-על 2004(3), 3384, שם דחה בית המשפט הנכבד עתירתם של תושבי עזה שביקשו כי יותר מעברם לאיו"ש לשם לימודיהם, וקבע, כדלקמן:

"עשרת העותרים הם צעירים תושבי עזה המבקשים ללמוד את מקצוע הריפוי בעיסוק. בהיעדר מסגרת מתאימה ללימוד המקצוע האמור באזורם נרשמו העותרים לחוג לריפוי בעיסוק באוניברסיטת בית-לחם. האוניברסיטה קיבלה אותם, אך המשיב - שאליו פנו העותרים בבקשה להתיר את יציאתם מאזור חבל עזה לאזור יהודה והשומרון - דחה את בקשתם. כנגד החלטה זו מופנית העתירה.

את החלטתו, שלא להיענות לבקשת העותרים, סמך המשיב על הערכת גורמי הביטחון כי ביציאתם מאזורם - ובעיקר בכונתם לשהות לצורך לימודיהם בבית-לחם - גלומים סיכונים לכיטחון המדינה ולביטחון האזורים. בתגובה בכתב מטעמו הבהיר המשיב, כי עמדתו אינה מבוססת על אבחון פרטני המתייחס לכל אחד ואחד מן העותרים באופן אישי, אלא על הערכת גורמי הביטחון כי די ב"פרופיל הסיכון" שאליו משתייכים העותרים כדי להקים יסוד לחשש כי ארגוני הטרור הפועלים באזור חבל עזה ינצלו את יציאתם לבית-לחם לביצוע פיגועים בשטחי ישראל ובאזור יהודה והשומרון...

הגענו לכלל מסקנה כי בנסיבות הקשות השוררות לעת הזאת אין להתערב בהחלטת המשיב. הננו נכונים להניח כי לפחות חלק מן העותרים ביקשו לצאת לבית-לחם במטרה ללמוד שם, ולא לשום מטרה אחרת. עם זאת שוכנענו כי בהתרת יציאתם מאזור חבל עזה כרוך סיכון

מהותי לביטחון הציבור בישראל ובאזורים. למען השלמות נציין, כי בתשובה לשאלתנו הבהיר בא-כוח המדינה כי בכפוף לבדיקה פרטנית וקביעת התנאים לכך, אין למשיב התנגדות עקרונית ליציאת העותרים, או מי מהם שיהיה מעוניין בכך, ללימודים אקדמיים בחוץ-לארץ, לרבות ירדן או מצרים. ככל שמי מהעותרים מעוניין באפשרות זו, בידו לשוב ולפנות למשיב בבקשה מתאימה. כן יש לקוות, שעם שינוי העתים יהיה בידי אלה מן העותרים, שמטרתם היחידה היא אכן ללמוד את מקצוע הריפוי בעיסוק, לחדש את נקשתם גם לעניין תוכניות הלימוד באוניברסיטת בית-לחם. העתירה נדחת. " (ההזגשות הוספו)

66. באותו המקרה אישר בית המשפט הנכבד את עמדת המשיבים אף שבידי המשיבים לא היה מידע מודיעיני פרטני המתייחס לכל אחד ואחד מהמבקשים לעבור לאיו"ש. לפיכך בענייננו, עת קיים ביחס לעותר מידע מודיעיני המלמד כי העותר היה מעורב בפעילות טרור צבאית, הדברים מקבלים משנה תוקף. נציין כי פרשה זו נדונה לאחר פסק דינו של בית המשפט הנכבד בפרשת עג'ורי.

67. כן ר' החלטת בית המשפט הנכבד בבג"צ 6040/04 _____ עמור ואח' נ' מפקד כוחות צה"ל באזה"ע (טרם פורסם), שם הועלתה על ידי המוקד להגנת הפרט, שהוא אף העותר מס' 2 בענייננו, הטענה המועלית בעתירה דנן, שלפיה נוכח האמור בפסק הדין בפרשת עג'ורי (בג"צ 7015/02) אין למפקד הצבאי סמכות לאסור על המעבר מעזה לאיו"ש. בית המשפט הנכבד דחה את העתירה בבג"צ 6040/04 וקבע, כדלקמן:

"מרביתה של העתירה באה על סיפוקה. אשר לעותר מס' 4, יש נימוק ביטחוני לאי מתן היתר למעבר מעזה לאיו"ש. לא מצאנו כל פגם בעמדת המשיב. העתירה נדחת."

מש/2 (מצורף פסק הדין בבג"צ 6040/04 ומסומן מש/2).

68. כן ר' פסק הדין בבג"צ 10735/03 אלנבאהין נ' שירות בתי הסוהר תק-על 2003(4), 1227. באותה העתירה טען תושב עזה, כי העתיק את מקום מגוריו ליהודה ושומרון וכי נישא לתושבת יהודה ושומרון. אותו עותר ביקש כי יתאפשרו מגוריו ביהודה ושומרון. בית המשפט הנכבד דחה, כאמור, את העתירה וקבע, כדלקמן:

"העותר עומד לסיים עונש מאסר בפועל. הוא מבקש כי עם סיום מאסרו הוא יגורש לאזור יהודה ושומרון ולא

לעזה. מהחומי שלפנינו עולה, כי מקום מגוריו הוא בעזה. כן נמסר לנו כי שחרורו לאזור יהודה והשומרון עלול לסכן את שלום הציבור, וזאת לנוכח העובדה כי המעבר מאזור יהודה והשומרון לתחומי ישראל הוא קל יותר מן המעבר מעזה לישראל. על רקע נתונים אלה, הודיע לנו המשיב כי העותר יגורש, בתום ריצוי עונשו, לעזה. בהחלטה זו אין בידינו להתערב. העתירה נדחית.
(ההדגשה הוספה)

והדברים יפים לענייננו.

69. בנוסף ראו באותו העניין את פסקי הדין בבג"צ 7387/03 _____ זערב נ' שירות בתי הסוהר תק-על 2003(3), 507, בבג"צ 7880/03 _____ ג'נים נ' שירות בתי הסוהר תק-על 2003(3), 2362, ובבג"צ 10945/03 פלוני נ' שירות בתי הסוהר (טרם פורסם).

באותן העתירות טענו אסירים פלסטינים כי הם מתגוררים באיו"ש ולא בעזה, מענם הרשום במרשם האוכלוסין הפלסטיני, וביקשו כי בתום ריצוי עונשם, יאפשר המשיב את שובם לאיו"ש ולא לעזה. בית המשפט הנכבד דחה את העתירות וקבע כי לא נפל פגם בעמדת המשיב אשר הורה על שחרור העותרים בתום מאסרם בעזה ולא באיו"ש.

מש/ 3 (מצורף פסק הדין בבג"צ 10945/03 ומסומן מש/ 3).

70. מן האמור לעיל עולה כי בית המשפט הנכבד אישר פעם אחר פעם את עמדת המשיבים שלפיה יש למפקדי האזור הצבאיים את הסמכות לאסור על מעבר של פלסטינים מעזה לאיו"ש.

כן אישר בית המשפט הנכבד את עמדת המשיבים, המונעת מפלסטינים מעבר מעזה לאיו"ש במקרים בהם מסכן המעבר המבוקש את הביטחון ואת שלום הציבור. בנוסף, דחה בית המשפט הנכבד אף עתירה שהוגשה על ידי העותר מס' 2 ובה נטענה הטענה המועלית בעתירה דנן, ביחס להשלכות פסק הדין בעניין עג'ורי. המשיבים יטענו כי האמור בפסקי הדין שלעיל, יפה אף בענייננו.

71. **שלישית**, גם לפי הוראות המשפט הבינלאומי, ניתן להגביל את הזכות לחופש תנועה ואת הזכות להעתיק את מקום המגורים, כאשר הדבר נדרש עקב צורכי הביטחון. הדבר אפשרי בתוך אותו אזור טריטוריאלי, ומקל וחומר, נכון הדבר להענתקת מקום מגורים שיש בה משום מעבר לאזור אחר ונפרד מבחינה גיאוגרפית ומשפטית (בהיבט של תחיקת הביטחון), כבענייננו, המצוי בתפיסה לוחמתית.

72. רביעית, פרשת עגורי עסקה כזכור בסמכות המפקד הצבאי להורות על תיחום מקום מגוריו של אדם שרשום במרשם כתושב איז"ש לאזור עזה.

יוזכר, כי בפסק הדין בפרשת עגורי נקבע בעניין זה, כדלקמן:

"אכן, התכלית המונחת ביסוד הוראת סעיף 78 לאמנת ג'נבה הרביעית, והמצמצמת את תוקפו של תיחום מקום המגורים לאזור אחד, יסודה באחדות החברתית, הלשונית, התרבותית, הסוציאלית והמדינית של האזור, מתוך רצון לצמצם את הנזק שבהעברת מגורים למקום זר. מכוחה של תכלית זו אין לראות באזור יהודה ושומרון ובאזור חבל עזה שני אזורים הזרים זה לזה, אלא יש לראותם כאזור אחד. באזור זה פועלים שני מפקדים צבאיים מטעם המעצמה הכובשת האחת והיחידה. בהתאם, המפקד הצבאי האחד מוסמך לייחד את מקום המגורים של אדם מוגן אל מחוץ לאזור האחד, והמפקד הצבאי האחר מוסמך להסלים לקבלתו של אותו אדם מוגן לתחומי האזור עליו הוא שולט." (ההדגשה הוספה)

73. המשיבים סבורים, כפי שטענו אף בפרשת עגורי שלעיל, כי יש לראות ברצועת עזה ובאזור יהודה ושומרון כייחודה טריטוריאלית אחת בהקשרים שונים – כך למשל בהסכמים המדיניים בין ישראל לאש"פ מונחה רשות פלסטינית אחת להיות אחראית ביחס לשני האזורים.

משכך, אף סברו המשיבים כי ניתן לראות באזורים כייחודה טריטוריאלית אחת לשם קיום תכליתה של הוראת סעיף 78 לאמנת ג'נבה הרביעית המאפשרת תיחום מגורים לאזור אחד. אולם, מכך אין להסיק כי יש לראות בשני האזורים ככאלה שהמעבר ביניהם הינו חופשי מכל מגבלה ו/או כי מדינת ישראל אשר שימרה בידה סמכויות ביטחוניות מחויבת להסכים למעבר חופשי או להשתקעות, כאמור.

74. באזור יהודה ושומרון פועל מפקד צבאי, אשר מוסמך לאשר או שלא לאשר כניסת תושבים לאזור זה והעתקת מקום מגוריהם לשם. חמשיבים יטענו כי ההלכה שנקבעה בפרשת עגורי, אין משמעותה שלילת סמכותו של המפקד הצבאי להתיר יציאה וכניסה אל אזור יהודה ושומרון, קל וחומר עת מדובר בהשתקעות קבועה באזור.

75. פרשנות העותרים בהקשר זה מבטלת למעשה את האבחנות הרבות הקיימות בין שני האזורים, ובמיוחד בענייני ממשל, מנהל דיניים. אבחנות אלו, הגם שלא פגעו בתכלית המונחת ביסוד סעיף 78 לאמנת ג'נבה הרביעית, עדיין אבחנות חשובות ורלוונטיות הן. לכן יטענו המשיבים, כי פרשנות העותרים איננה יכולה לעמוד. לא זו אף זו, אלא שבקטע

שצוטט לעיל מפסק הדין בפרשת עגירי נכתב מפורשות כי פירושו זה של בית המשפט ניתן על יסוד תכלית הוראת סעיף 78 לאמנת ז'נבה, ולא לכל דבר ועניין.

76. המשיבים סבורים כי דין טענת העותרים בכל האמור להשלכת פסק הדין בפרשת עגירי על ענייננו להידחות. בפרשת עגירי טענו העותרים כי החלטת המפקד הצבאי להעביר מאיו"ש לעזה הינה החלטה בדבר גירושם למדינה אחרת. המשיבים טענו כי אין המדובר בגירוש לשטחה של מדינה אחרת כי אם בהעברת העותרים לאזור אשר איננו בגדר מדינה אחרת. ואמנם, איו"ש ועזה הינם שני אזורים המהווים יחידה אחת מבחינה חברתית, תרבותית ופוליטית, המנוהלים על ידי רשות פלסטינית אחת ושיש להם מאפיינים משותפים רבים. עם זאת. בעובדה זאת אין כדי לשלול את תוקפם של דיני האזור, קרי תחיקת הביטחון אשר עומדת בתוקפה, ואת סמכותם של המשיבים להתיר או לאסור מעבר חופשי בין עזה ואיו"ש והשתקעות של תושבי עזה באיו"ש.

בעתירה דנן, מובא ענייננו של תושב עזה הרשום במרשם האוכלוסין הפלסטיני כתושב עזה, המבקש להעתיק את מגוריו לאזור יהודה ושומרון. המשיבים יטענו כי בסמכות המפקדים הצבאיים שלא להתיר לעותר להעתיק את מגוריו מרצועת עזה ליהודה ושומרון, בפרט נוכח המידע המודיעיני הקיים בענייננו, ולטעמם פסק הדין בעניין עגירי, אינו שולל סמכותם זו.

77. חמישית. בהתאם לעמדת העותרים לפיה למשיבים כלל אין את הסמכות למנוע מעבר של פלסטינים בין איו"ש לאזח"ע, יוכלו כל תושבי רצועת עזה להעתיק מקום מגוריהם לאזור יהודה ושומרון בלא קבלת אישור מהמפקד הצבאי, בלא איבחון ביטחוני ובלא שיידרשו לכל היתר שהוא.

המשיבים יטענו כי תוצאה זו הינה תוצאה אבסורדית השוללת את האמור במפורש בתחיקת האזור ואת שנקבע בפסיקתו שלעיל של בית המשפט הנכבד, ויש לה משמעויות מדיניות וביטחוניות מרחיקות לכת. גם בשל כך סבורים המשיבים כי דין טענת העותרים להידחות.

78. שישית, אף נוכח הסיכון הביטחוני הרב הנשקף כמפורט בהרחבה לעיל מקבלת טענת העותרים, שלפיה יש להתיר באופן חופשי ובלא כל צורך באישור המפקד הצבאי, מעבר מעזה לאיו"ש, הן באופן זמני והן לצרכי השתקעות, אין לקבל את טענת העותרים.

בהתחשב בעימות המזוין המתקיים מאז ספטמבר 2000, שבמסגרתו מבוצעים על ידי גורמי הטרור הפלסטיני על מנגנוניו וארגוניו השונים פיגועים נגד החיים, הגוף והרכוש של אזרחים ותושבים ישראלים חפים מפשע ובהם זקנים וילדים, גברים ונשים; וכן בהתחשב ברצון העו של גורמי הטרור להעביר תשתית טרור אנושית מעזה לאיו"ש כעולה מהמידע המצוי בידי גורמי הביטחון; ואף בהתחשב בקלות המעבר מאיו"ש לתחומי ישראל, דומה כי קבלת טענת העותרים ולפיה אין למעייבים כל סמכות לאסור על מעבר בין עזה לאיו"ש

או על השתקעות באיו"ש של מי שאינו תושב איו"ש, תביא לתוצאה אבסורדית אשר תביא לסיכון ממשי ומשמעותי של ביטחון האזור, ביטחון המדינה ושלום אזרחיה ותושביה. אף בשל כך דין טענת העותרים להידחות.

התייחסות לטענות נוספות של העותרים:

79. העותרים טוענים כי לפי הסכמי הביניים בין ישראל לבין הרשות הפלסטינית, מחייב שינוי מען בעדכון הרשויות הישראליות בלבד (להבדיל מאישור מוקדם). אף דין טענה זו להידחות.

80. ראשית, הרשות הפלסטינית אף לא עדכנה את הצד הישראלי בבקשת שינוי המען, ולפיכך לטענת העותרים בעניין זה אין כל נפקות לענייננו. יתר על כן, אף בתיעוד הפלסטיני בו מחזיק העותר רשום שהוא הינו תושב עזה.

81. בנוסף, יטענו המשיבים כי בקשת העותר להעתיק את מקום מגוריו מעזה לאיו"ש איננה רק בגדר בקשה לשינוי רישום המען, כמוצג על ידי העותרים, כי אם, בנוסף לכך, גם בקשה להשתקעות באיו"ש ולהעתיק את מקום המגורים מעזה לאיו"ש.

כמפורט לעיל נוכח היות האזור שטח צבאי סגור, נדרש כל מי שאינו תושב קבוע באיו"ש לקבל היתר כניסה ושהייה באזור. בהתאם לכך, אף העתקת מקום המגורים באופן קבוע מעזה לאיו"ש מחייבת את אישור מפקד כוחות צה"ל באיו"ש. אשר על כן, מי שהותרה כניסתם לאיו"ש וביקשו להעתיק את מקום מגוריהם באופן קבוע לתחומי איו"ש נדרשו לקבל את אישור המשיבים לכך, ורק לאחר שניתן אישור זה, התגבשה, למעשה, העתקת מקום המגורים, והשהייה הקבועה באיו"ש הפכה לחוקית.

82. אף הסכם הביניים לא שינה מצב עניינים זה. הסכם הביניים עוגן בתחיקת האזור במנשר בדבר ישום הסכם הביניים (יהודה ושומרון) (מס' 7), התשנ"ו – 1995.

סעיף 6 למנשר קובע, כי מפקד כוחות צה"ל באזור יוסיף להיות בעל כוחות ותחומי אחריות, בין היתר, בתחומי האחריות שלא הועברו למועצה.

עוד קובע סעיף 6 למנשר כי קביעת מפקד כוחות צה"ל כי כוחות ותחומי אחריות מוסיפים להיות בידו תהיה מכרעת לעניין זה.

83. הסכם הביניים אינו מתייחס באופן ישיר לשאלת המעבר בין האזורים לצורך השתקעות (יש התייחסות לצד הסכמי של המעבר בין עזה לאיו"ש, קרי המעבר הבטוח).

פרשנות המפקד הצבאי את ההסכם הינה כי הסמכות לאשר השתקעות קבע באיו"ש נתונה בידיו כפי שהיה טרם כניסת הסכם הביניים לתוקף. פרשנות זו הוצגה לצד

הפלסטיני מייד עם יישום ההסכם וכך פעלו הצדדים באופן שוטף עד ספטמבר 2000. בכל אותן שנים נהגה ישראל באמצעות המפקד הצבאי לאשר, בהתאם לבקשות שהועברו מטעם הרשות הפלסטינית ובהעדר מניעה ביטחונית, העתקת מקום מגורים והשתקעות באיו"ש.

לפיכך, דין טענת העותרים ולפיה לפי הסכם הביניים לא נדרש אישור ישראל להעתקת מקום מגורים מעזה לאיו"ש, להידחות, שכן נושא זה לא נדון במפורש בהסכם הביניים ובמהלך כל השנים שמאז כינון הסכם הביניים נהגה ישראל לאשר בקשות להעתקת מקום מגורים מעזה לאיו"ש שהוגשו לה על ידי הרשות הפלסטינית.

שינוי המען שאינו טעון את אישורה של מדינת ישראל הוא בנסיבות בהן מבקש פלוני לשנות את מקום מגוריו בתוך האזור הסגור. לדוגמא, פלוני המתגורר כיום בשכם והמבקש להתגורר בג'נין, או בכל מקום אחר בתוך אזור יהודה והשומרון (שהוא שטח סגור אחד). אין הדברים דומים כאשר המדובר במי שאינו תושב אזור יהודה והשומרון והמבקש לעבור ולהתגורר באזור זה דרך קבע.

84. בנוסף, דין טענת העותרים בעניין זה להידחות, שכן אופן יישום הסכם הביניים ופרשנותו הינו שאלה מדינית, כאשר הסכם הביניים עצמו אינו מצמיח, כשלעצמו, זכויות לפרטים מכוחו (השוו: פסק דינו של כב' השופט זמיר בבג"צ 2829/96 סמהדנא נ' מדינת ישראל, תק-על 2196), 36; והחלטתו של כב' הנשיא ברק בדנג"צ 5744/96 קראדה נ' שירות בתי הסוהר, תקדין 1312 (3)96; פסק דינה של כב' השופטת דורנר בבג"צ 8012/98 עתר נ' ראש ממשלת ישראל, תקדין 1199), 494.

85. עוד טוענים העותרים, כי במידה וסברו המשיבים כי מן העותר נשקף סיכון לביטחון האזור והמדינה, היה עליהם להוציא בעניינו צו תיתום מקום מגורים.

אף דין טענה זו להידחות. כמפורט לעיל, העותר רשום במרשם האזור כתושב עזה ואף בתיעוד הפלסטיני המצוי ברשותו נכתב כי הוא הינו תושב עזה. העותר לא הגיש במהלך השנים בקשה להעתקת מקום מגוריו לאיו"ש ולפיכך השתקעותו באיו"ש נעשתה שלא בהיתר ושלא כדין. בשל כך, ונוכח היות העותר תושב עזה, לא היה כל צורך בחוצאת צו תיתום מגורים בעניינו שכן העותר שוחרר ממעצרו המנהלי למקום מגוריו הרשום במרשם האוכלוסין.

86. באשר לטענת העותרים כי בצו המעצר המנהלי שהוצא בעניינו של העותר נכתב כי הינו תושב ג'נין ישיבו המשיבים כי אין בכך כדי ללמד על דבר. כמפורט לעיל, מקום מגוריו הרשום של העותר הינו בעזה וכך אף מצוין בתיעוד הפלסטיני אותו הוא נושא. העובדה שהעותר השתקע בלא היתר באזור ג'נין, וכי הדבר קיבל ביטוי בצו המעצר המנהלי שהוצא בעניינו של העותר, אין בה כדי להעיד על כך שהשתקעותו של העותר באיו"ש היתה כדין או על כך שהמשיבים השלימו עם השתקעות זו.

87. עוד טוענים העותרים כי יש להתיר את השתקעותו של העותר באיו"ש אף נוכח העובדה שהעותר חי עם משפחתו מספר שנים באיו"ש טרם מעצרו המנהלי. אף דין טענה זו להידחות.

העותר חי משך מספר שנים באיו"ש בלא היתר ובלא שטרך הוא או מי מבני משפחתו להגיש בקשה לאישור העתקת מקום המגורים לאיו"ש. השתקעותו של העותר בלא היתר באיו"ש ועשיית הדין העצמית מצד העותר ובני משפחתו אינם צריכים להביא להכשרת השהות הבלתי חוקית באיו"ש ולחייב את המשיבים להיענות לבקשת העותר. זאת, במיוחד כאשר בעניינו של העותר קיים מידע מודיעיני המלמד כי נשקף ממנו סיכון ממשי לביטחון האזור ולביטחון המדינה.

88. עוד יובהר בעניין זה כי המשיבים אינם מבצעים בדרך כלל פעולות אכיפה שמטרתן הרחקת שוהים בלתי חוקיים מאיו"ש. זאת, הן נוכח סדרי העדיפויות הברורים המכתיבים מתן עדיפות לפעילויות שמטרתן סיכול מיידי של טרור ושל פיגועים והן כיוון שאין מקום לסכן את חיי חיילי צה"ל בפעילויות שכל מטרתן הרחקת שוהים בלתי חוקיים באיו"ש. אולם בכך אין כדי להכשיר שהות באיו"ש בלא היתר.

89. יודגש, כי לקביעה שאותה מבקשים העותרים לקבוע, לפיה לא ניתן להרחיק מאיו"ש תושבים שמקום מגוריהם הרשום אינו באיו"ש, אם אלה השתקעו באיו"ש בלא היתר, עלולה להיות השפעה מרחיקת לכת על החלטות עתידיות של המשיבים בדבר התרה או איסור של כניסה לאיו"ש. זאת, שכן קבלת טענת העותרים בדבר העדר סמכות המשיבים לוודא כי מקבלי ההיתרים אמנם יעזבו את איו"ש בתום תוקף ההיתר ולאור הסיכונים הביטחוניים והמדיניים שפורטו לעיל, ייתכן ולא ניתן יהיה להוסיף ולהתיר כניסה עתידית לאיו"ש של מי שאינם רשומים כתושבי קבע באיו"ש.

סיכום:

90. נוכח כל שפורט לעיל יטענו המשיבים כי דין העתירה להידחות.

העותר לא פנה בבקשה להעתקת מקום מגוריו לאיו"ש במהלך השנים שמאז השתקעותו שם שלא בהיתר. אף במרשם האוכלוסין הפלסטיני ובתיעוד הפלסטיני שהוצא על פיו אותו מחזיק העותר, רשום כי הוא תושב עזה ולא תושב איו"ש. העותר נעצר במעצר מנהלי נוכח מידע מודיעיני המלמד על היותו מעורב בפעילות טרור צבאית. המידע העדכני אודותיו מלמד כי גם לאחר שחרורו ממעצר מנהלי, פעילותו כאמור נמשכת. לפיכך, ונוכח הסיכון הנשקף מן המבוקש בעתירה, החליטו המשיבים שלא להתיר את מעברו מעזה לאיו"ש.

91. בהתאם למפורט בתגובה זו נתונה למשיבים הסמכות למנוע מעבר של פלסטינים מעזה לאיו"ש, כאשר הדבר נדרש, ובמיוחד מטעמי ביטחון. אף הפסיקה שיצאה מלפני בית המשפט הנכבד אישרה עמדת המשיבים בעניין זה.
- לפיכך, יטענו המשיבים כי עמדתם שפורטה לעיל, הינה בהתאם לדין החל באזור, הינה סבירה וודאי שאין היא מצדיקה התערבותו של בית המשפט הנכבד בה.
92. דברים אלה מקבלים משנה תוקף נוכח ביטול הממשל הצבאי ברצועת עזה. שכן אף אם קיימת זיקה בין רצועת עזה לאזור יהודה והשומרון, בוודאי אין בתחיקת הביטחון ובדין הבינלאומי הוראה המטילה חובה על המפקד הצבאי, השולט באזור הסגור על פי תחיקת הביטחון, להתיר כניסתם לאזור של אותם תושבים הנמצאים בשטח שאינו נתון לשליטה צבאית ישראלית. במיוחד, נכונים הדברים כאשר מניעת הכניסה נובעת ממניעים ביטחוניים.
93. בקשת העותרים כי ישראל תתיר בלא הגבלה מעבר של פלסטינים מעזה לאיו"ש, אם באופן זמני ואם לצורך השתקעות, מהווה אף בקשה כי בית המשפט הנכבד יתערב בסוגיה מדינית, ובנושא המצוי בטבורם של יחסי החוץ של ישראל והרשות הפלסטינית. יוער, כי אף לתוצאות הבחירות לרשות הפלסטינית, ולהשתלטות ארגון החמא"ס על מנגנוני השלטון ברשות הפלסטינית יש השפעה על עמדתה המדינית של ישראל בעניין זה. מכל מקום, מובן כי אף נוכח היות הסוגיה סוגיה מדינית המטופלת במסגרת יחסי החוץ של מדינת ישראל ובמסגרת המשא ומתן המדיני, אין מקום להתערבות בית המשפט הנכבד בה.
94. אשר על כן ונוכח כל האמור לעיל יתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את העתירה.
95. כתב תשובה זה נתמך בתצהירו של אלי"מ שלומי מוכתר, רמ"ח אג"מ במפקדת תיאום הפעולות בשטחים.

היום, י"ב אדר תשס"ו

12 מרץ 2006

דני חורגין
עוזר ראשי לפרקליט המדינה

תצהיר

אני החיים, מרסל סולט, נושא ת.ז. שמספרה 5559629 מצהיר בזאת כלהלן:

96. הנני ממלא תפקיד של גמלא מנהל מתוקף תפקידי טיפולתי בעניינים הקבועים לעתירה בבג"צ 3519/05.

97. תצהירי זה ניתן לתמיכה בכתב התשובה מטעם המשיבים בתיק בבג"צ 3519/05.

98. העובדות האמורות בהודעה, נכונות למיטב ידיעתי ואמונת.

שלומי מוכתר אליה
רמ"ח אג"מ ותיאום מתמ"ש

אישור

אני החיים, מרסל סולט עו"ד, מאשרת בזה כי ביום 12.3.06 הופיע בפני מר סלומי מוכתר ת.ז. ולאחר שהזדהרתי כי עליו לומר את האמת, שאם לא יעשה כן יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק, חתם בפני על תצהירו דלעיל.

יגאל אוסטנובסקי
עו"ד
IGAL OSTROVSKY Adv.
מ.ר.
L.N.

יגאל אוסטנובסקי
עו"ד